Garður Epicurusar.

(Sundurlausir þankar)

Eftir Anatole France

[Anatole France er talinn einn af mestu núlifandi rithöfundum heimsins. Hann er fæddur á Frakklandi árið 1844 og hefir mestan hluta æfinnar (eða allann?) átt heima í París. Aðallega ritar hann skáldsögur. En svo mikla skarpskygni kennir í sögum hans, að sálarlífs-lýsingar persónanna eru taldar taka lýsingum flestra eða allra rithöfunda fram nema ef vera skyldi persónulýsingum Tolstois. Ritsnild France er viðbrugðið; eftir hann liggja nú nálægt 40 bækur, og má hann því eigi síður teljast afkastamaður en snillingur. Hann er nú 78 ára að aldri, en í herinn fór hann í síðasta stríði, um sjötugt. Enskur rithöfundur W. L. George, skrifar mjög lofsamlega um friðarhugsjónir hans og Edmond Gosse, einn af fremstu bókmentafræðingum Englendinga, segir France vera þann rithöfund, sem nú hafi meira vald yfir hugsana- og tilfinningalífi Evrópu en nokkur annar rithöfundur Hugleiðingar þær er hér birtast skrifaði France í blað er hann um skeið var ritstjóri að. Efni þeirra var mjög víðförult og grípur niður bæði þessa heims og annars. Stúfar þeir sem hér fara á eftir, eru af handahófi gripnir úr þessum hugleiðingum. Þýðing er gerð af Sigtryggi Ágústssyni og er svo nákvæm að efni er hvergi raskað. Mætti vera að þær, þó ekki séu þær það bezta er France hefir skrifað, sýndu hve djart og víða ugur hans flýgur.

Ritstj.

Þýzkt kver, sem nefnist "Smágreinar til að myndskreyta lífsbókina," eftir mann að nafni Gerhard Amgator inniheldur mikinn sannleika, en um leið margt sem er sorglegt I því er brugðið upp þessari lýsing af lífskjörum konunnar: "Við áhyggjuna og strit daglega lífsins, missir móður fjölskyldunnar æskufjör sitt og léttlyndi og er úttauguð bæði á líkama og sál. Þessi ávalt endurtekna spurning: "Hvað eigum við að hafa til matar í dag?" Aftur og aftur að sópa gólfið, dusta og busta föt, hreinsa rykið af húsmununum. Þetta látlausa, tilbreytingarlausa starf, sem hægt og bítandi er jafn handvíst með tímanum að drepa niður afl sálarinnar sem líkamskraftana. Fyrir framan eldastóna er hin fagra og rjóða mær með sinn kristallsskæra hlátur ummynduð í reykþurkaða, ömurlega "Múmíu". Á hinu sótunga altari, þar sem sýður í matarpottinum, er fórnfært æsku, frelsi, fegurð og lífsgleði!" Sem næst þessu farast Gerhard Amgator orð.

Þetta er sannarlega hlutskifti mikils hluta kvenfólksins. Lífið er áreiðanlega kvenfólkinu eins erfitt eins og það er karlmönnunum. Ef við spyrjum hversvegna tilveran nú á þessum tímum sé svo þjáningafull og fyrirhafnarsöm, þá er svarið altaf þetta: Það getur nú í run og veru ekki öðru vísi verið á plánetu sem þessari jörð vorri, þar sem svo hart er um allar lífsnauðsynjar, og kostar svo mikið erfiði og örðugleika að afla þeirra og framleiða þær. Orsakir þær sem eiga sér jafndjúpar rætur, og sem eru komnar undir afstöðu og ásigkomulagi jarðarinnar, jurtagróðri hennar og dýraríki, eru því miður óbreytanlegar og nauðsynlegar. Og hversu sanngjarnlega sem vinnunni er skift niður, verður hún þó altaf nauðungarok á öllum meirihluta manna og kvenna. Aðeins örfáir í hvoru kyninu sem er, hafa nokkurn tíma til að þroska mannvit sitt, og við halda líkamsfegurð sinni eftir fagurfræðilegum reglum. Náttúrunni einni er um að kenna.

Hvað verður svo af ástinni? Það fer sem fara má. Hungur er hennar versti óvinur. Og það orkar engra tvímæla, að kvenfólkið er hungrað. Það virðist mun verða það sama á 20. öldinni sem á 19., að kvenfólkið fáist við matreiðsluna, nema sócialisminn flytji oss það tímabil þegar dýraveiðararnir rifu í sig bráð sína af dýrinu, meðan hún var volg og Venus tengdi elskendurna saman í skógarrjóðrunum og út á mörkinni. Þá var konan frjáls. Eg geri þá játning, að ef eg hefði skapað mann og konu, þá hefði eg steypt þau í móti mjög svo ólíku sem þau eru nú, ekki sem hærri spendýr. Eg hefði ekki látið mann og konu líkjast stórum öpum, eins og nú gerist, heldur skorkvikindum eins og grasmöðkunum, sem um myndast eða breytast í fiðrildi, og eiga enga aðra hugsun en að elska og vera elskuverð hinn skammvinna tilverutíma sinn. Eg hefði látið mannsæfina enda í æskunni. Sum skorkvikindi fá við síðustu myndbreytinguna vængi en hafa engan maga, og í því formi eru þau endurfædd og hreingerð til þess að elska aðeins stutta stund, og síðan að — deyja.

Ef eg væri guð, eða öllu heldur hálfguð — því Alexandríuspekingarnir kendu það, að hin minni sköpunarverk sín væru öllu frekar verk hálfguðanna, eða jafn vel lægri anda, sem væru lærisveinar þeirra. Svo ef eg væri hálfguð eða andi, þá eru það þessi skordýr, sem eg hefði kosið sem frummynd til að laga mannkynið eftir. Eg hefði valið manninn til þess, á frumlirfustiginu, að framkvæma hinar ógeðfeldu athafnir, nauðsynlegar næringunni. Í þessari mynd hefðu kynin ekki verið aðgreind og hungrið ekki saurgað ástina. Og svo hefði eg komið því svo fyrir, að við sína síðustu myndbreytingu þendu maður og kona út hina glitrandi vængi, og lifðu aðeins stutta stund á dögg himinsins og þrá ástarinnar, og dæju svo í munarsælum kossi. Þannig hefði eg látið ástina kóróna þau, sem endurgjald fyrir hina dauðlegu tilveru þeirra. Já, það hefði farið betur á þann hátt. En eg skapaði nú ekki heiminn, og sá hálfguð, sem tók sér það fyrir hendur, leitaði ekki minna ráða. Og satt að segja efast eg um, að hann hafi ráðfært sig við hina spekingana eða nokkra aðra.

— — — —

Það illa er nauðsynlegt. Ef það væri ekki til, þá væri ekki það góða til. Það illa er megin driffjöður þess góða. Hvað væri hugrekki án hættu og meðaumkun án sársauka? Hvað yrði af sjálfsdýrkun og sjálfsafneitun í alfullkomnum sæluheimi? Getum við hugsað oss dygð þar sem enginn löstur er, ást án haturs, fegurð án ljótleika? Fyrir andstreymið og það illa er þessi heimur oss mögulegur dvalarstaður, og lífið þess virði að lifa því. Við ættum þess vegna ekki að taka mjög hart á djöflinum. Hann er stórmikill listamaður og djúpvitur spekingur. Hann hefir að minsta kosti skapað helming heimsins; og hans partur er svo kænlega og sniðuglega samtvinnaður hinum helmingnum, að það er algerlega ómögulegt að hrófla neitt við öðrum partinum án þess að spilla og aflaga síðari partinn. Hver löstur sem eyðilegst, á sér samsvarandi dygð, sem ferst með honum.

Eg naut eitt sinn þeirrar ánægju að horfa á æfi St. Antóníusar á sveitasýningu nokkurri, sýnda með leikbrúðum (Marionettes). Sem lexía í heimspeki, tók sýning þessi langt fram sorgarleikjum Shakespeares, að eg ekki tali um d'Ennexy. Hve áþreyfanlega og tilfinnanlega þetta sannar oss, hvernig það tvent vinnur í sameiningu: náð guð og vald djöfulsins! Leiksviðið sýnir úfna og óslétta eyðimörk, sem smátt og smátt fyllist englum og illum öndum. Þegar fram í leikinn kemur, fær maður ósjálfrátt ógeðfelt hugboð um, að einhver ógæfa vofi yfir. Áhrif þessi koma að nokkru leyti af hinni jöfnu hluttöku englanna og illu andanna, og að hinu leytinu af göngulagi þeirra og öðrum hreyfingum, sem gerðar eru með strengjum og stjórnað af ósýnilegri hendi. Þegar St. Antoníus hefir lokið bænum sínum, og hefir upp augnabrúnirnar, sem orðnar eru harðar og siggkendar eins og úlfaldakné, af því hve oft hann hefir hent sér á andlitið ofan í grjótið, þá hann var að falla fram á ásjónu sína — og lyftir upp grátbólgnum augunum, og sér drotninguna af Sheba standa frammi fyrir sér í gullnum skrúða, og býður honum brosandi útbreiddann faðminn, þá skjálfum vér af kvíða fyrir því, að dýrðlingurinn muni nú falla fyrir freistingunni, og fylgjum með kvíðablöndnum ótta hinni þungu reynslu hans og sáru hugarkvölum.

Sannleikurinn er að vér sjáum oss öll í dýrðlingnum og þegar hann að lokum yfirbugar freistinguna, þá verðum vér sjálf persónulegah ugfanginn af sigri hans. Sigur hans er sigur mannkynsins í þess ævarandi stríði og stímabraki St. Antonius er mikill dýrlingur, af því honum tekst að standa á móti freistingunni. Jæja, er það þó ekki augsýnilegt, að með því að senda þessa fögru frú, sem hylur klauffót undir dragsíðu pilsi, alt útflúrað pellsaumi, til einsetumúnksins, að djöfullinn framkvæmir það verk, sem var óhjákvæmilega nauðsynlegt, til þess að skapa heilagleik hans?

Þessi leikbrúðusýning styrkti mig í þeirri trú, að hið illa er óhjákvæmleg frumorsök þess góða, og að djöfullinn er nauðsynlegur til siðfágunar heimsins.

— — — —

Erum við að fullu og öllu búnir að vera, þá við deyjum? Eg er ekki tilbúinn að neita því. Það er mjög líklegt að svo sé. En þó svo sé, þá er engin ástæða til að óttast dauðann:

Eg er, það er ekki; það er, eg hætti að vera.

En ef við trúum því, að líf sé eftir dauðann, þá getum við reitt okkur á það, að við verðum nákvæmlega hinir sömu hinu megin grafarinnar, sem við vorum hér á jörðinni; og vafalaust verðum við þá talsvert skömmustulegir; þessi hugsun er þess eðlis, að hún fyrirfram spillir fyrir okkur bæði himnaríki og helvíti. Hún rænir okkur allri von, því framar öllu öðru, þráum við að verða algerlega ólíkir því sem við erum, en það er okkur skýrt og greinilega fyrirboðið.

— — — —

Þau augnablik koma alt of oft fyrir, að forvitnin verður að synd. Djöfullinn hefir altaf skipað sér á bekk með spekingunum.

Sigtr. Ágústsson

Gleði.

Margar ritgerðir og bækur hafa verið samdar og prentaðar til að lýsa sem flestu af því, sem miður fer í heiminum, og benda á góð ráð til að kippa því í lag. Meira er þó talað um þessi vandamál; en það fer sjaldan lengra en á meðal nánustu kunningja, vina og vandamanna. Meira en alt þetta samanlagt er þó eflaust **hugsað** um þessa óhugðnæmu hluti. Fáir dagar líða svo, að flestir menn og flestar konur hugsi ekki meira eða minna um erfiðleika sína og annara, hugsi ekki um fátækt og eymd og, ef til vill, spilling þá, sem ríkir í heiminum. Svo mikið ber á því sem miður fer, að enginn getur komist hjá að hugsa um það. Það liggur íloftinu, læðist um með sólarljósinu, og teygir út angana í næturhúminu. Sumum eru þessar hugsanir svo ógeðfeldar, að þeir reyna að hrinda þeim í burtu með öðrum hugsunum. Oft eru þær hugsanir svo illa valdar, að þær eru lakari en hinar. Aðrir sökkva sér niður í ýms störf til að losna við þær. Enn aðrir leita að orsökinni og reyna að sporna við henni. Þeir benda á ýms góð ráð, gefa föt og fæði og húsaskjól þeim, sem bágast eiga. Eflaust fer viðleitni þeirra oftast að mestu leyti í rétta átt. En eitt ráð er það þó, sem sjaldar eða aldrei heyrist nefnt, sjálfsagt vegna þess, að svo fáum dettur það í hug. Það ráð er þó svo ólugt, að ef því væri beitt, þá mundi mestöll eymd og mæða víkja úr heiminum á skammri stundu. Ráðið er það, að vera allsstaðar og ávalt glaður.

Það liggur í augum uppi, að ef allir væru glaðir, þá væru þeir líka ánægðir, og sá, sem er ánægður, honum líður vel. Ánægjan eykur gleðina, gleðin ánægjuna. Margt af því, sem kallað er böl og mæða og mótlæti, er það ekki nema frá sérstöku sjónarmiði. Dökka hliðin veikir, bjarta hliðin styrkir og græðir. Jafnvel dauðinn sjálfur, sem löngum er talinn geigvænlegasti óvinur mannanna, er á engan hátt ískyggilegur eða hryggilegur. Fyrir þá, sem trúaðir eru kallaðir, er hann að eins spor til sælla lífs, og fyrir hina er hann ekki annað en svefn, og enginn kennir þjáninganna í draumlausum svefni.

Mörgum mun þó finnast erfitt að vera stöðugt glaður og hýr í bragði. Enginn, sem vanið hefir sig á það gagnstæða, getur heldur orðið það á einum degi. En vaninn gefur listina. Sá, sem jafnan er fúll og afundinn, hefir heldur ekki hlotið þessa skapbresti á einum degi. Hann hefir vanist á þá smátt og smátt. Ef menn vildu ásetja sér að vera glaðir, þá mundi þeim innan skamms veitast jafn erfitt að vera öðru vísi, eins og þeir nú eiga bágt með að vera glaðir.

Byrjaðu í smáum stíl. Vertu glaður við morgunverðinn; það hefir oft verið erfitt; en ef þú gerir það, þá hefirðu byrjað daginn vel, ísinn er brotinn og fyrsta sporið stígið. Þá mun þér smám saman ekki veitast erfitt að vera glaður, þó að fyrirtæki þín mishepnist eða aðrar raunir beri að höndum. Með gleðina að leiðarsteini getturðu aftur lagt öruggur út á hafið, og sigurinn er þér vís fyr eða seinna. Vertu ávalt glaður, því það er einatt öruggasti öldubrjótur lífsins.

—E.E.—

Fréttir frá Íslandi

eftir "Tímanum" 14. febr. s. l.

Prestskosning er um garð gengin í Meðallandsþingum í Vestur-Skaftafellssýslu. Björn O. Björnsson, cand. theol. var einn í kjöri. Voru honum greidd 86 atkvæði, en einn atkvæðaseðill var auður.

Meistaraprófi í norrænu.n fræðum hefir lokið Björn Karel Þórólfsson við Kaupmannahafnarháskóla.

Knattspyrnumenn hér í bænum hefja að leika Skugga-Svein í kvöld. Ágóðanum á að verja til að sækja olympisku leikina 1924.

Embættisprófi við háskólann hafa þessir lokið: Í guðfræði: Þorsteinn B. Gíslason I. eink., 6 stig, Sveinn Víkingur Grímsson II. eink. betri 101 stig og Baldur Andrésson II. eink. betri 97 stig. Í læknisfræði: Helgi Ingvarsson I. eink. 176 stig, Lúðvíg Davíðsson 169 stig, Helgi Jónasson II. eink., 149 stig, Knútur Kristinsson II. eink. 115 stig og Karl Magnússon II. eink. 115 stig. Í lögfræði Magnús Magnússon I. eink., 108 stig.

Frá Alþingi. Þing var sett 15. þ. m. Magnús Jónsson dósent flutti skörulega ræðu í kirkjunni á undan þingsetningu. Sex þingmenn vantaði á fulla tölu. Stendur yfir kosningahríð í Suður-Þingeyjasýslu og Vestur-Skaftafellssýlu. Björn á Rangá og Sigurður Kvaran ókomnir eins og áður var um getið og auk þess voru ókomnir Guðmundur Guðfinnsson og Karl Einarsson. Forseti sameinaðs þings var kosinn Sigurður Eggerz í stað Jóhannesar bæjarfógeta sem áður var. Varaforseti Sveinn í Firði eins og áður. Skrifarar Eiríkur Einarsson og Björn Hallsson. Forseti neðri deildar Benedikt Sveinsson eins og áður og 1. varaforseti Þorleifur Jónsson í stað síra Sigurðar Stefánssconar. Forseti í efri deild Guðm. Björnsson og varaforseti Guðm. Ólafsson, eins og áður. Skrifari í neðri deild sömu og áður: Þorsteinn M. Jónsson og Magnús Pétursson í efri deild. Hjörtur Snorrason og Einar Árnason í stað Sigurðar Kvarans. Á næsta fundi voru kosnar fastanefndir.

Stjórnarfrumvörp hafa verið lögð fyrir þingið, og eru þessi: 1. Frv. til fjárlaga árið 1923. 2. um lögfylgjur hjónabands. 3. um presta þjóðkirkjunnar og prófasta. 4. Frv. til atvinnulaga. 5. um fræðslu barna. 6. um breytingu á almennum viðskiftalögum nr. 31. 11. júlí 1911. 7. um einkaleyfi. 8. um kenanraskóla. 9 um hitun kirkna. 10. um verzlunarskýrslur. 11. um skattmat fasteigna. 12. Frv. til vatnalaga. 13. um lækkun á aðflutningsgjaldi af kolum og salti. 14. um breyting á lögum nr. 60, 27. júní 1921, um útflutningsgjald af síld o. fl. 15. um framlenging á gildi laga um útflutningsgjald. 16. um hinn lærða skóla í Rvík. 17. um vatnsorkuleyfi.

Ókomið stjórnarfrumvarp. Talið er víst að "áðöfinni" sé hjá stjórninni 18. frumvarpið um afnám bannlaganna samkvæmt kröfu Spánverja.

Stórkostlegt manntjón. Síðastliðinn laugadagsmorgun gerði aftaka útsunnanveður. Var fjöldi báta farinn á sjó, bæði úr Vestmannaeyjum og Sandgerði. Vestmannaeyjabátarnir björguðust allir án þess að missa menn og hjálpaði björgunarskipið "Geir" tveim þeirra. En í Sandgerði urðu slysin. Tveir bátar fórust alveg: "Njáll" og "Hera", en mann tók út af tveim öðrum, og alls fórust þessir menn:

Af "Ásu": Helgi Jónsson af Álftanesi og Snorri Bergsson frá Ísafirði. — Af "Gunnari Hámundarsyni": Jón Eggertsson frá Hávarðarstöðum í Leirársveit. — Af "Njáli": Kristjón Pálsson, giftur (formaður) héðan úr bæ, Ingimar Jónsson af HMiðnesi, Einar Þorvaldsson frá Akranesi, Snorri Magnússon héðan úr bæ og Skarphéðinn Pálsson, bróðir skipstjórans. — Af "Heru": Guðmundur Erlendsson, giftur, Jón Jónsson og Leo Eyjólfsson, giftur, allir af Akranesi. 6 munu hafa verið á "Heru".

Brunar eru tíðir hér í bænum um þessar mundir, en slökkviliðið hefir altaf orðið svo viðbragðs fljótt að tekist hefir að slökkva áður en eldur magnaðist.

Bruni. Síðastliðinn mánudag brann stórt hús á Norðfirði, sem var eign Konráðs kaupmanns Vilhjálmssonar.

Fálkinn hefirn ýlega tekið íslenzka botnvörpunginn 'Draupni' fyrir ólöglegar veiðar í landhelgi.

Korneinkasalan. Bæjarstjórn tók til umræðu korneinkasölufrumvarpið í fyrradag. Var samþykt eftirfarandi tillaga: "Bæjarstjórn Reykjavíkur telur óheppilegt, að ríkisstjórn verði með lögum veitt heimild til þess að taka einkasölu á kornvöru". Bæjarstjórn Akureyrar hefir tekið líkt í málið, en bæjarstjórn Ísafjarðar var fylgjandi einkasölunni.

Prentun þingtíðindanna. Ellefu þingmenn bera fram frumvarp í neðri deild um það að prenta eigi fyrst um sinn ræðupart alþingistíðindanna. Á ekki að prenta annað en þingskjöl og atkvæðagreiðslur um þau.

Úr Rangárþingi 1. febr. 1922. Gott tíðarfar frá miðjum nóvember til 18. des. Illviðri og jarðbönn frá jólumt il 20. janúar. Síðan ágæt tíð, jörð alauð og nærri klakalaus. — Austur-Landeyingar héldu bjargráðafund 28. janúar, fjölmennan og ánægjulegan. Enginn uppgjafarhugur í mönnum, þó útlitið sé ekki glæsilegt. Rætt var meðal annars um aukna jarðrækt, útvegun á útsæði og tilbúnum áburði í garða, um samvinnu í jarðbótum, um fráfærur o. m. fl. Einar Árnason í Miðey lagði til að menn tækju upp fráfærur að nýju á þann hátt, að menn færðu frá ám sínum — eða nokkrum hluta þeirra — í samlögum, og hefðu þær í seli. Væru 4—5 hundruð ær í stað, og væri búið til smjör og skyr eða ostar. Er hugmynd þessi tilraunaverð og líkleg til hagsbóta, enda er tillögumaðurinn góður búmaður, hygginn og víðsýnn, og flestum rosknum bændum bjartsýnni á framkvæmdir og nýmæli. Fundurinn óskaði þess, að Valtýr Stefánsson áveituráðunautur kæmi hingað austur í vor til að leiðbeina um áveitur. Eiga Lndeyingar mklar áveitur en þær mishepnast að nokkru; er sennilegt að þurkun sé ábótavant.

Dánarfregn. Hinn 4. desember síðastl. andaðist í Húsavík Jóhanna Sigtryggsdóttir, kona Jóhannesar Þorssteinsonar, er þar hefir lengi verið búsettur, og af og til starfsmaður Kaupfélags Þingeyinga. Hafði hún þjáðst af brjóstveiki undanfarið hálft annað ár. Jóhanna sál. var með afbrigðum vel að sér um flesta hluti, víðlesin og fróð og ágætlega verki farin. Ætíð átti hún við fremur þröngan hag að búa, og fékk því ekki notið hæfileika sinna svo sem ella hefði mátt verða. Var hún þó jafnan meðal hinna fremstu í kvennaflokki í Húsavík. Er að henni þeim mun meiri mannskaði, að hún dó á bezta aldri, að eins 41 árs.

Fyrirlestur um andamyndir hefir próf. Haraldur Níelsson flutt nokkrum sinnum nú að undanförnu og sýnt skuggamyndir, og altaf fyrir troðfullu **húsi**, enda er fyrirlesturinn saminn og fluttur með hinni alkunnu snild höfundarins og myndirnar furðugleggar. Allir hugsandi menn, sem á fyrirlesturinn hlusta, hljóta að taka undir með höf. að hér er um afar merkileg fyrirbrigði að ræða, sem krefja áframhaldandi rannsókna. Höf. fullyrðir ekkert sjálfur um orskir fyrirbrigðanna. Hann getur þess, sem eitt sér er afarmerkilegt, að vísindamönnum hafi tekist að taka ljósmyndir af hugsunum. Ef til vill er hægt að hugsa sér sumar þær myndir, er höf. sýndi, fram komnar á þann hátt, en ekki allar.

Gísli Sveinsson þingmaður Vestur-Skaftfellinga hefir afsalað sér þingmensku sökum heilsubrests. Framboðsfrestur er til 25. þ. m., en kosning á að fara fram 15. marz. Talið er víst að Lárus bóndi Helgason í Kirkjubæ muni bjóða sig fram, og lítill vafi á að hann verði kosinn.

Pétur Gautur. Fyrir alllöngu síðan var gefin út þýðing Einars Benediktssonar á þesu fræga leikriti Henriks Ibsens. En upplagið var ekki nem 30 eintök. Nú hefir Einar endurskoðað þýðinguna og Sigurður Kristjánsson gefur út í annað sinn.

Bruni. Aðfaranótt laugardags s. l. brann hús Magnúsar kaupmanns Stefánssonar á Blönduósi.

Algent er það nú orðið í búðum hér í bænum að gefa frímerki "til baka". Smápeningar nálega alveg horfnir úr umferð.

Bæjarstjórnarkosningunum hér í bænum lauk svo, að A-listinn (borgarafélögin) fékk 3100 atkv., en B-listinn (alþýðuflokkurinn) 1757 atkvæði. Voru þrír menn kosnir af A-listanum: Pétur Magnússon lögfræðingur, Björn Ólafsson kaupmaður og Jónatan Þorsteinsson kaupmaður, en af B-